

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 612/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.М., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М. адв. З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 1К 51/11 од 11.05.2012. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 8/15 од 25.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М., адв. З.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 1К 51/11 од 11.05.2012. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 8/15 од 25.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 1К 51/11 од 11.05.2012. године, окривљени С.М. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 1.500,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 35.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Окривљени С.М. обавезан је да на име имовинскоправног захтева исплати износ оштећеном „Е.Т.“ ДОО Б. износ од 3.312.280,34 динара у року од три месеца по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 8/15 од 25.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.М., адв. З.Ј., и пресуда Основног суда у Смедереву 1К 51/11 од 11.05.2012. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног С.М., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи изреку првостепене пресуде у ставу три и окривљеног ослободи обавезе у односу на имовинскоправни захтев.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М., адв. З.Ј. је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву побија правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, а у образложењу захтева наводи да је повређен закон у односу на одлуку првостепеног суда о имовинскоправном захтеву, када је одлучено да окривљени С.М. оштећеном „Е.Т.“ ДОО Б., на име имовинскоправног захтева исплати износ од 3.312.280,34 динара, а другостепени суд да се у образложењу пресуде позвао на одредбе закона о привредним друштвима који није важио у време извршења кривичног дела, из чега по оцени Врховног касационог суда произилази да се правноснажне пресуде побијају због повреде из члана 441. став 3. ЗКП.

Одредбом члана 441. став 3, прописано је да се одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлука о одузимању имовине проистеке из кривичног дела може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Из списка предмета произилази да је суд првостепеном пресудом у смислу члана 206. став 2. ранијег важећег ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10) који је био на снази у време доношења првостепене пресуде, према којем се процењује законитост исте (члан 604. ЗКП „Службени гласник РС“ број 72/11 ... 45/13) обавезао окривљеног С.М. да оштећеном „Е.Т.“ ДОО Б., на име имовинскоправног захтева исплати износ од 3.312.280,34 динара у року од три месеца по правноснажности пресуде.

Сходно наведеној законској одредби суд може да одлучи о имовинскоправном захтеву који оштећени истакне у кривичном поступку, уколико суд има могућност за то, тако што ће га у потпуности или делимично усвојити, или што ће оштећеног упутити на парницу.

У конкретном случају суд је одлучио у потпуности о имовинскоправном захтеву у смислу члана 206. став 2. ЗКП, имајући у виду да је окривљени оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ и да је изреком првостепене пресуде (која је потврђена другостепеном пресудом) утврђен тачан износ противправног прибављања имовинске користи у износу од 3.312.280,34 динара, што је уједно и квалификаторна околност за разграничење кривичног дела из става 1. од кривичног дела из става 2. члана 238. Кривичног законика вежећег у време извршења кривичног дела („Службени гласник РС“ број 85/05) и уз постојање предлога овлашћеног лица да се имовинскоправни захтев настао услед извршења овог кривичног дела расправи, то произилази да су подаци у кривичном поступку пружили поуздан основ, да се у потпуности одлучи о имовинскоправном захтеву уз примену одредбе члана 206. став 2. раније важећег ЗКП, па се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Стоје наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву, да другостепени суд у образложењу на страни 3 се позива на одредбе Закона о привредним друштвима.

Међутим, у изреци првостепене пресуде не наводи се Закон о привредним друштвима као закон који је примењен на окривљеног и његово дело, већ се у конкретном случају ради о имовинскоправном захтеву, о коме је одлучено у смислу члана 206. став 2. раније важећег ЗКП, то навођење овог закона у образложењу другостепене пресуде без утицаја је на правилност и законитост исте, с обзиром да разлози о одлучним чињеницама у образложењу пресуде не могу бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић

Председник већа-судија
Невенка Важић